

Repertoriumnummer 2018 / 1593
Datum van uitspraak 7 december 2018
Rolnummer 18/122/A
Materie : Opvang asielszoekers
Type vonnis: Eindvonnis

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

Arbeidsrechtbank Gent afdeling Ieper

Vonnis

Kamer I 3

IN ZAKE:

De heer [REDACTED]

Verblijvende te [REDACTED]

EISENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. S. De Witte loco Mter. B. Soenen, met kantoor te Gent.

TEGEN:

HET FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS (FEDASIL),

Met zetel te 1000 BRUSSEL, Kartuizersstraat 21.

VERWERENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. A. Wattecamps loco Mter. A. Detheux, met kantoor te Brussel.

1. PROCEDURE

Bij verzoekschrift, aangetekend verstuurd op 19 juli 2018, vordert eisende partij de vernietiging van de beslissing van 23 april 2018 van verwerende partij, waarbij aan eisende partij geweigerd werd een individuele opvangstructuur toe te kennen.

Partijen werden behoorlijk opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 5 oktober 2018, alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten.

Mevrouw Gerda Verhamme, Eerste Substituut-Arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 19 oktober 2018. Door eisende partij werd laattijdig gerepliceerd op het advies van het Openbaar Ministerie, zodat dit buiten het beraad dient te worden gehouden. Verwerende partij repliceerde niet.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

2. STANDPUNT VAN PARTIJEN

2.1. Standpunt eisende partij

1.

Eisende partij kwam als 16-jarige in België toe en heeft op 15 februari 2016 een asielaanvraag ingediend.

Hoewel hij reeds twee keer werd gehoord, wacht hij nog steeds op een beslissing van het CGVS.

Het lange verblijf in het opvangcentrum van Poelkapelle begint zwaar door te wegen. Samen met zijn assistente in het opvangcentrum werd een aanvraag ingediend tot wijziging van de verplichte plaats van inschrijving.

Dit werd hem op 23 april 2018 geweigerd omwille van de elementen in zijn dossier en rekening houdende met de beschikbare plaatsen.

2.

Verwerende partij heeft de motiveringsverplichting geschonden. Er is enkel een stereotype motivering, zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de situatie van eisende partij.

Welke elementen uit het dossier van eisende partij werden in overweging genomen? En wat met de beschikbare plaatsen? Om welke plaatsen, in welke regio en bij welke OCMW's of instellingen werd een aanvraag gedaan.

Hoewel het verzoek van eisende partij uitgebreid gemotiveerd was, staat het antwoord daarmee in schril contrast.

Eisende partij doet zijn best om zich te integreren. Hij volgt 2 dagen per week onderwijs in Roeselare en 3 dagen per week in Staden. Hij integreerde zich in het verenigingsleven en speelt volleybal in Moorslede.

Ondertussen verblijft hij reeds meer dan 2 jaar in het opvangcentrum en wacht hij nog steeds op een beslissing. Dit weegt zwaar door op zijn gemoedstoestand en hij krijgt het psychologisch lastig.

Hoewel zijn verblijfssituatie precair is, blijft hij zich inzetten, is hij gemotiveerd en wil hij vooruit met zijn leven.

Hij is zeer zelfstandig voor zijn leeftijd en heeft een grote zin voor verantwoordelijkheid, zodat hij alle baat heeft bij de toewijzing van een individuele plaats, gegeven waar ook zijn assistenten achter staan.

2.2. Standpunt verwerende partij

1.

Eisende partij heeft op 15 februari 2016 als minderjarige een verzoek tot internationale bescherming ingediend. De procedure is nog steeds hangende voor het CGVS.

Eisende partij werd toegewezen aan verschillende collectieve opvangstructuren en verblijft sedert 26 augustus 2016 in Poelkapelle.

Hij verzocht op 18 april 2018 om een wijziging van de verplichte plaats van inschrijving, hetgeen werd geweigerd op 23 april 2018.

2.

In toepassing van artikel 12 § 1 Opvangwet kan Fedasil de verplichte plaats van inschrijving wijzigen, maar dit doet in hoofde van eisende partij geen subjectief recht ontstaan.

De uitstekende integratie siert eisende partij, maar een individuele opvangplaats zal daar geen verandering in brengen.

Ook in het collectief opvangcentrum slaagt hij er zeer goed in zijn plaats in de samenleving op te bouwen. Hij maakt deel uit van het verenigingsleven, werkt in Plopsaland en neemt deel aan het sportleven.

Dat de duur van de asielpcedure zwaar doorweegt, valt te begrijpen, maar een verblijf in een opvangcentrum of een individuele opvangplaats zal deze psychologische druk niet veranderen.

3. BESPREKING

1.

Eisende partij verblijft sedert 15 februari 2016 in België, alwaar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Er werd hem een verplichte plaats van inschrijving toegewezen, dewelke verschillende keren wijzigde. Hij verbleef evenwel onafgebroken in een collectieve opvangstructuur. Sedert 26 augustus 2016 verblijft hij constant in het opvangcentrum van Langemark-Poelkapelle.

Eisende partij heeft op 18 april 2018 een aanvraag ingediend om, in afwachting van een definitieve beslissing omtrent zijn aanvraag tot internationale bescherming, verder in een individuele opvangstructuur te kunnen verblijven.

Dit werd hem bij beslissing van 23 april 2018 geweigerd in de volgende bewoordingen:

Artikel 12 § 2 van de wet bepaalt dat, in toepassing van artikel 11 § 3, een verplichte plaats door het Agentschap kan worden gewijzigd.

Artikel 11 § 3 van dezelfde wet stelt dat het Agentschap bij de toewijzing van de verplichte plaats van inschrijving erop toeziet dat deze plaats aangepast is aan de begunstigde van de opvang, en dit binnen de grenzen van het aantal beschikbare plaatsen.

Gezien de elementen in uw dossier en rekening houdende met de beschikbare plaatsen, bevindt het Agentschap zich jammer genoeg in de onmogelijkheid om een gunstig gevolg te geven aan uw aanvraag tot wijziging van de verplichte plaats van inschrijving.

Eisende partij heeft hiertegen tijdig en op regelmatige wijze beroep aangetekend, zodat de vordering ontvankelijk dient te worden verklaard.

2.

Eisende partij heeft in eerste instantie opgeworpen dat niet voldaan werd aan de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, argument waarop verwerende partij niet eens geantwoord heeft.

Een bestuurshandeling is een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden. Die bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk gemotiveerd worden, hetgeen concreet inhoudt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn (artikel 2 en 3 wet 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Onder afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet wordt verstaan elke motivering die een redelijke grondslag voor de beslissing vormt (Cass. 10 januari 2013, F.12.0060.F, Justelnr. N-20130110-3). De bestuurlijke beslissing moet daarbij de juridische en feitelijke overwegingen bevatten die er aan ten grondslag liggen (Cass. 17 november 2010, *Arr. Cass.* 2010, 682; Cass. 9 maart 2005, *Arr. Cass.* 2005, 146).

Een beslissing zal voldoende gemotiveerd zijn wanneer zij de betrokkene toelaat, op basis van de enkele lectuur van de beslissing, te begrijpen waarom de beslissing werd getroffen en te beoordelen of er elementen zijn om deze beslissing te betwisten voor de arbeidsrechtbank. De betrokkene moet met andere woorden in staat zijn kennis te nemen van de redenen van de beslissing en zich rekenschap kunnen geven van de gegrondheid ervan (Cass. 12 maart 2015, F.14.0050.F, Justelnr. N-20150312-14).

Verwerende partij is gehouden haar beslissing formeel, uitdrukkelijk en afdoende te motiveren. De beslissing tot weigering, zonder dat duidelijk is waarop de genomen beslissing is gesteund en op welke gronden dat is gebeurd, is niet deugdelijk gemotiveerd (Arbh. Brussel 4 april 2011, AR nr. 1998/AB/037431, Justelnr. N-20110404-3). De feitelijke gegevens van het administratief onderzoek behoren daarbij niet tot het gebied van de motivering, zijnde de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen (Cass. 20 maart 2014, F.12.0900.N).

De 'motivering' in de bestreden beslissing voldoet allerminst aan de bepalingen van artikel 2 en 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.

Eisende partij heeft op grond van artikel 12 § 1 Opvangwet een aanvraag ingediend om een individuele opvangstructuur toegewezen te krijgen. Dit staat open voor wie minstens zes maanden onafgebroken in een collectieve opvangstructuur verblijft.

Door verwerende partij wordt deze aanvraag afgewezen *"gezien de elementen in uw dossier en rekening houdende met de beschikbare plaatsen"*.

Wat die elementen uit zijn dossier mogen zijn en welke de eventuele problemen zijn inzake de beschikbare plaatsen, blijkt nergens uit. Dit wordt op geen enkele wijze toegelicht, noch verduidelijkt.

Verwerende partij maakt er zich wel heel kort en heel gemakkelijk van af...

Eén zaak moet verwerende partij nagegeven worden: waar het CGVS na twee verhoren van eisende partij en na meer dan 2 jaar nog steeds niet in staat blijkt een beslissing te nemen omtrent de aanvraag van eisende partij (hetgeen effenaf beschamend is voor een rechtstaat), heeft verwerende partij amper 5 dagen nodig om een beslissing te nemen omtrent de aanvraag van eisende partij. De vraag stelt zich of verwerende partij de aanvraag wel ernstig onderzocht heeft en/of effectief werd uitgekeken naar een beschikbare plaats?

Hoe dan ook, eisende partij kan onmogelijk achterhalen welke juridische en feitelijke overwegingen aan de grondslag liggen van de beslissing van verwerende partij. Verwerende partij verwijst wel naar artikel 12 § 2 Opvangwet, maar dat is eigenlijk naast de kwestie.

En waar verwezen wordt naar artikel 11 § 3 Opvangwet, stellende dat bij toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving er op toegezien wordt dat deze plaats aangepast is aan de begunstigde en dit binnen de grenzen van het aantal beschikbaar plaatsen, moet vastgesteld worden dat deze vermelding geen concreet vervolg krijgt: voldoet een individuele

opvangstructuur niet voor eisende partij, is het een onaangepaste structuur voor eisende partij, zijn er geen beschikbare plaatsen?

Eisende partij, en met hem de rechtbank, heeft er het raden naar.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd wegens een flagrante inbreuk op de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.

Wanneer de rechtbank de bestuurlijke beslissing nietig verklaart, verliest zij niet de bevoegdheid om na te gaan of de beslissing in overeenstemming is met de wetten en verordeningen en om uitspraak te doen over de rechten die voortvloeien uit die wettelijke bepalingen (Cass. 13 maart 2000, www.cass.be). De rechtbank beschikt derhalve over een substitutieverplichting.

De rechtbank bij wie de vordering aanhangig is, vermag immers dit recht niet te erkennen wanneer uit de gegevens van het dossier blijkt dat de betrokkene niet voldoet aan de wettelijke vereisten (Cass. 18 januari 1984, *R.W.* 1984-85, 1022).

De rechtbank is derhalve gehouden de zaak ten gronde te onderzoeken en een oordeel te vormen over de overeenstemmende rechten.

Verwerende partij beroept zich op het feit dat eisende partij geen afdwingbaar recht heeft op een individuele opvangstructuur, aangezien in artikel 12 § 1 Opvangwet wordt voorzien dat hij na een onafgebroken verblijf van minstens 6 maanden in een collectieve opvangstructuur een individuele opvangstructuur kan toegewezen krijgen, waarmee verwerende partij -zonder het met zoveel woorden ze zeggen- wijst op haar discretionaire bevoegdheid ter zake.

Een discretionaire bevoegdheid is een bevoegdheid die een bestuursorgaan in meer of mindere mate de vrijheid toekent om in concrete gevallen naar eigen inzicht een besluit te nemen. Deze beslissingsvrijheid onderscheidt zich van de gebonden bevoegdheid.

De discretionaire ruimte is onder te verdelen in beoordelingsvrijheid en beleidsvrijheid. Van beoordelingsvrijheid is sprake als het bestuursorgaan bij het nemen van een besluit vrij is om te beoordelen of aan de in de wet genoemde voorwaarden is voldaan. De rechter toetst de uitoefening van een bevoegdheid waarbij sprake is van beoordelingsvrijheid marginaal. In de regel vraagt hij zich dan af of het bestuursorgaan in alle redelijkheid tot zijn oordeel heeft kunnen komen.

Dat het bestuursorgaan vrij is in zijn beoordeling, betekent geenszins dat het volledig naar eigen inzicht kan beslissen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur verbieden ongelijke behandeling bij gelijke gevallen en vereisen dat aan de uitoefening van de vrijheden invulling wordt gegeven door, bijvoorbeeld, het opstellen van beleidsregels, om willekeur te voorkomen.

Verwerende partij geeft op geen enkele wijze aan waarom zij, na ruim 2 jaar, er nog steeds niet in 'slaagt' aan eisende partij een individuele opvangstructuur toe te kennen. Nochtans kende zij wel verschillende andere (collectieve) opvangstructuren toe aan eisende partij, hoewel ook niet direct blijkt om welke redenen en op welke gronden zij dit noodzakelijk of aangewezen achtte.

Waar zij verwijst naar de elementen uit het dossier van eisende partij, moet vastgesteld worden dat deze elementen niet worden vermeld en dat ook nergens *in concreto* verwezen wordt naar

diezelfde elementen. Is een individuele opvangstructuur niet geschikt voor eisende partij en waarom niet? Zijn er geen plaatsen beschikbaar in een individuele opvangstructuur, hoewel elke gemeente een LOI organiseert? Werd wel nagegaan of er een individuele opvangstructuur beschikbaar was/is?

Het zou evidentier geweest zijn indien verwerende partij transparanter ware geweest en de redenen had opgegeven waarom eisende partij volgens haar geen individuele opvangstructuur kon toegekend worden voor de (resterende) duur van zijn asielprocedure.

Hoe dan ook, enige tegenaanwijzing voor een individuele opvangstructuur is er niet. Ook in het kader van de lopende procedure worden door verwerende partij geen argumenten contra aangevoerd.

De toekenning van een individuele opvangstructuur moet ontegensprekelijk kunnen leiden tot een toename van de autonomie van eisende partij, aangezien dit zijn zelfstandigheid en bewegingsvrijheid verder positief zal beïnvloeden.

Wanneer de wetgever uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om na zes maanden verblijf in een collectieve opvangstructuur over te gaan naar een individuele opvangstructuur, dan zal dit zo zijn redenen hebben.

Alle goede diensten van een collectieve opvangstructuur, van vrijwilligers en van buurtorganisaties ten spijt, is het niet onbegrijpelijk dat de voorkeur wordt gegeven aan een individuele opvangstructuur en dat zal ook het aanvoelen van de wetgever geweest zijn.

Het is daarbij niet onbelangrijk er op te wijzen dat ook de (professionele) begeleider(s) van eisende partij ervan overtuigd zijn dat hij baat heeft bij een individuele opvangplaats.

Aangezien er geen tegenindicaties zijn en verwerende partij ook niet aangeeft waarom zij eisende partij een individuele opvangstructuur meent te moeten weigeren, dient het verzoek van eisende partij gegrond te worden verklaard.

Verwerende partij dient binnen een termijn van 2 maanden na aanzegging van het vonnis bij gerechtsbrief aan eisende partij een individuele opvangstructuur toe te wijzen, tenzij uiteraard ondertussen een negatieve beslissing zou tussengekomen zijn van het CGVS, dit in de regio Roeselare, Staden, Ieper,... zodanig dat hij verder zijn school en stage kan volgen en zijn vakantiewerk en deelname aan het sportleven kan verder zetten.

OM DEZE REDENEN,

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, kamer I3,

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Rechtdoende op tegenspraak.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de beslissing van 23 april 2018 van verwerende partij, waarbij aan eisende partij de toewijzing van een individuele opvangstructuur werd geweigerd.

Zegt voor recht dat verwerende partij, binnen de 2 maanden na aanzegging van het vonnis bij gerechtsbrief, aan eisende partij een individuele opvangstructuur dient toe te wijzen, tenzij eisende partij ondertussen een negatieve beslissing zou hebben ontvangen van het CGVS, dit in de regio Roeselare, Staden, Ieper,...

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017 tweede lid Ger. W., aan de zijde van eisende partij vereffend op 131,18 € rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij niet te vereffenen, aangezien ze te haren laste blijven.

Verwijst verwerende partij in de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, begroot op 20,00 EUR.

Dit vonnis werd gewezen door:

Marc COMPERNOLLE, rechter in de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, voorzitter van kamer I3,
Paul MAXY, rechter in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Nicolas DE SMET, rechter in sociale zaken, werkgever,

met bijstand van Piet DUTHOO, griffier,

Piet DUTHOO

Paul MAXY

Nicolas DE SMET

Marc COMPERNOLLE

en uitgesproken op **7 december 2018** in openbare terechtzitting van de kamer I3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, door Marc Compernelle, rechter, voorzitter van de kamer, bijgestaan door Piet Duthoo, griffier.

Piet DUTHOO

Marc COMPERNOLLE

art. 792 G.W.
aan partijen op
14 DEC. 2018

vrijgesteld van griffierecht. Af-
schrift ter kennis gebracht in
uitvoering van artikel 992/2 van
het gerechtelijk wetboek.

P. DUTHOO